

Любов, дълг, отечество

Есе

Любов. Дълг. Отечество. На пръв поглед това са едни обикновени думи. Обикновени, но в същото време с голямо значение. Думата любов означава чувство на силна привързаност към нещо, а дългът – осъзнато задължително действие, което човек трябва да върши като член на обществото. А какво ли е значението на думата отечество? Отечеството е нашата родина. Ние имаме дълг към нея, който изпълняваме с голяма любов. Но дали всички разбират по този начин значенията на тези три силно свързани помежду си думички? Дали всеки е така силно привързан към родината си?

Любовта е най-красивото, най-незабравимото чувство, което някога е съществувало. Тя може да е свързана както с хората, които обичаме, така и с нашата родина. За някои родината заема голямо място в сърцето и изпълнявайки дълга си към нея, те изразяват своята любов. За други тя може да е просто едно обикновено място за живеене, а за трети – дори да не съществува. По какъв начин ще приемем нашата родина и по какъв начин ще изразим любовта си към нея зависи само и единствено от нас.

Но какво всъщност означава родината за нас? Дали наистина заема голяма част от нашия живот? За мен родината не е само моята мила страна България, а и градът, в който съм се родила и в който съм била отгледана. А именно това е град Левски. Град, носещ едно славно име – името на един незабравим национален герой - Апостола на свободата – Васил Иванов Кунчев или известен още под името Васил Левски. Изпълнявайки дълга си към родината, той е дал живота си за Освобождението. Той е основателят на Вътрешната революционна организация и на революционната мрежа за освобождаването на България от османско иго. Той е създал революционните комитети и той е човекът, който се е борил за чиста и свята република. Когато чуя някого да споменава Левски, независимо дали става въпрос за революционера или за града, аз настръхвам. Защо ли? Защото аз съм родена в този град. В този град са родени и видни личности като Георги Парцалев – български театрален и киноактьор, чието име носи читалището в град Левски, както и Дончо Цончев – майстор на късия разказ, в чиято чест е Националният конкурс. Живяла съм в града три години, преди да се преместим с моите родители в Плевен. Може някои да се питат за каква любов към родното си градче говоря, след като съм живяла там до тригодишна възраст. Вярно е, че цялото ми детство е преминало в град Плевен, но първите три години след моето раждане също имат важно значение за мен. Знаете ли защо? Защото много често, когато комуникирам с хора, които не познавам, веднага разбират, че не съм родом от Плевен и ме питат къде съм родена, защото съм говорила по по-различен начин, с по-различен акцент. И въпреки това не се срамувам да кажа откъде съм. Защото град Левски е моето родно място. Аз живея на няколко километра от родното си градче. Аз мога по всяко време да отида там, но питате ли как се чувства моята сестра. Тя живее в Лондон и въпреки това всяка година идва в България – в родната си страна. И нещо повече – идва в град Левски, за да се видим. Тя също изпитва голяма любов към това малко, но същевременно красиво градче. Много пъти ми е споделяла, че изпитва носталгия към родната си страна. Много пъти ми е казвала, че в Англия не е както в България. Там хората не се отнасят с теб така, както тук. Някои пък може да ме попитат какъв е моят

дълг към родината или към родното ми градче. И аз ще им отговоря по следния начин. За мен дългът не съществува. За мен думата дълг означава да си длъжен да направиш нещо за някого. Аз не се чувствам длъжна да правя нещо – било то за близките ми или пък за родината. Всичко правя с любов, защото любовта е най-важна в нашия живот. Въпреки че живея в друг град, всяка година идвам на панаира на град Левски, както и на празника на града. За какъв дълг ми говорите изобщо? Знаете ли каква радост е за мен това? Дори съм имала случаи, когато някои мои съученици ме питат за кой отбор съм – Левски или ЦСКА. Винаги им отговарям едно и също – за Левски. Те ме поглеждат изненадано и ме питат защо съм решила така. А знаете ли аз какво им отговарям? Отговарям им, че съм за Левски не заради самия отбор, а заради славното име. Защото когато чуя някого да споменава името Левски, за мен отговорът е ясен.

Но въпреки това има хора, за които родината е просто едно обикновено място за живеене. По какво разбирам ли? Сега ще ви отговоря. Преди няколко дни беше 2-ри юни. За някои тази дата може да не е известна и затова искам да поясня нейното значение. На 2-ри юни се почита паметта на още един велик революционер, борил се за Освобождението – Христо Ботев, и на неговата чета. Всяка година на тази дата в дванадесет часа на обяд се пускат сирени, за да се отдаде почит. Нормално е всеки един българин, когато чуе сирените, да стане прав и да стои на едно място, за да покаже своето уважение. По това време аз играх на компютъра и говорих по скайпа. Когато чух сирените, станах от стола, излязох на терасата и гледах позеленелите клони на дървото, което закриваше по-голямата част от терасата. Гледайки тези листа, аз си спомних за повечето произведения, които сме учили в училище. Спомних си как четох, че през лятото повечето революционери са бягали в Стара планина, защото храстите и дърветата са ги криели, а пък зимата, когато клоните на дърветата са били голи, те са се криели в селищата. За един миг се бях унесла в общото минало на всички българи. Когато спряха сирените, аз отново се върнах към реалността. Ето, че беше станало време да ходя на училище. Нагласих си раницата и отидох за нашия нулев час – час на класа. Когато класният ни ръководител влезе в стаята, ни попита дали знаем какъв ден е днес. Някои деца отговориха, други стояха и се чудеха. Едно момиче отсъстваше точно този час. Класният ни ръководител ни каза, че я видял по време на сирените как се разхождала и как говорила по телефона. Също така е забелязал как и други хора са правили същото. А това момиче много пъти ни е казвало, че уважава българската история, че е един истински патриот, но уви. Точно на тази дата тя не е показала истинското си уважение. Същото се повтаря и на Националния празник на България – 3 март. Виждала съм хора, които не показват своето уважение, когато пуснат химна ни. Според мен за тези хора родината е просто едно място за живеене. Не може да твърдиш, че обичаш българското минало, а в същото време да не показваш това в най-важните дни.

Но това не е най-страшното. Най-страшното знаете ли кое е? Родната страна да не означава нищо за теб. Вчера гледах финала на шампионската лига с родителите си. Когато свърши първото полувреме, аз отидох да погледна фейсбука си. С влизането си в него знаете ли какво видях? Нещо срамно и позорно за мен – четири български момичета бяха застанали пред паметника на Васил Левски и чрез неприлични жестове демонстрираха своето „уважение“ към него. Две от момичетата показваха неприличните жестове, а другите две снимаха. Какво ми направи впечатление? Че и четирите девойки се бяха усмихнали така, сякаш са чули най-смешния виц.

Благодарение на Васил Левски, на Христо Ботев, на Георги Раковски... Да изброявам ли още? Благодарение на всички хора, дали живота си за свободата на България, ние сме свободни. А тези четири момичета така ли изразяват своята благодарност? Направо съм отвратена от това, което видях. А какво ще кажете за матурите? Възможно ли е да има над три хиляди слаби оценки върху матурата по български език и литература? Та дори и да не си прочел нищо досега и да си слушал в часовете, ще имаш среден три. Не може на матурата по английски език седмокласниците и дванадесетокласниците да имат отлична оценка, а по български – слаба. Дори съм чувала съучениците си да казват, че предпочитат да държат матура по английски език, отколкото по български. Вярно е, че българският език е по-труден, но като не знаеш собствения си език, как ще научиш и останалите? Скоро гледах видео в интернет. В него един журналист питаше минаващите хора за българските празници. Какво ми направи впечатление? Много млади хора не знаеха нито датите, нито събитията. Говорим за българска история. Не знаеха най-важните дни, които всяка година България чества по едно и също време и които всяка година съобщават по Новините. А може ли пък да не знаеш кой е написал романа „Под игото“? Може ли да не знаеш кога е роден Васил Левски? Аз съм разочарована от повечето мои връстници. Защото по-голямата част от тях не знаят нищо за 3 март, не знаят кой е написал кирилицата. Или по-скоро кои. В друго видео един журналист попита мой връстник кой е написал кирилицата. И знаете ли той какво отговори? Каза, че кирилицата е написана от Кирил и Методий и брат му. Да се смееш ли, да плачеш ли? Но я ги попитайте какъв ден е 31 октомври. По-голямата част веднага ще отговорят, че този ден е Хелюин. Попитайте ги кога е Денят на благодарността. Веднага ще ви отговорят. Не е ли срамно младото поколение да знае чуждите празници, а своите да не зачита? Аз съм просто едно шестнадесетгодишно момиче, което знае, че има хора, които го подкрепят. Много мои връстници ми казват, че съм старомодна и не съм била оригинална. И искам да им кажа нещо тук и сега. Аз може да не съм „оригинална“ с лафчетата, които всяко едно дете на моята възраст използва, но поне знам основните дати и събития от нашата история. Поне знам кога е роден Васил Левски и кога е обесен. Поне знам какво е станало на 3 март. Поне знам кои са революционерите, дали живота си за Освобождението. Поне знам кога е Априлското въстание. Да продължавам ли още? Както е написал в своята „История славянобългарская“ Паисий Хилендарски: „О неразумни и юроде! Защо се срамуваш да се наречеш българин и не четеш, и не говориш на своя език?“ Искам да се обърна към младото поколение. Събудете се. Осъзнайте се. България е толкова красива. Тя е единствената държава на Балканите, която не е променяла своето име. България има толкова красиво минало, незабравимо. Разберете, че ние, младите, сме надеждата на нашата държава. Нека се обединим, за да съхраним нашето ценно минало и за да го предадем на поколението след нас.

Любовта, дългът, отечеството. Дали са свързани помежду си, или не, те винаги ни карат да си спомним за едно – за нашата родна страна и за нашето родно място. Трябва да обичаме родината си такава, каквата е. Защото ние сме родени в нея, защото ние сме отгледани в нея и защото имаме една силна връзка, която трудно може да бъде скъсана.

Симона Любенова

гр.Плевен